

Despert

20:01 2-3-17

No importa el meu nom.

Els altres es pensen que no m'adon del que ocorre, i els demés son pocs. La majoria em xerra, però estic segur que en el fons no creuen que els pugui escoltar. Però sí que ho faig.

He sentit a la meva mare preguntar-se que per què a jo, que sóc tan bona persona, que mai faig mal a ningú, que sóc molt... En fi, tot el que podria dir una mare del seu fill en aquest estat.

El que no sap ella es que sóc la persona més egoista que conec.

16:32 3-3-17

Avui ha vingut a visitar-me un amic, un dels millors que tenc. En realitat l'únic. Quasi no em xerra, segurament és de les persones que creuen que no els puc escoltar. En part l'entenc, no deu ser agradable parlar amb algú d'aquesta forma: dormit. Mort. L'única diferència és que no em puc despertar.

19:07 5-3-17

Fa un mes que no hi sóc, o això ha dit la mare. Ara mateix, les dates són el que menys m'importa. Ha vingut la meva tia, no em cau bé. És l'únic familiar que tenc sense comptar el seu marit i els seus dos fills; mai ens veiem. Sé que des que la meva mare em va tenir tota sola no vol que la relacionin amb ella, la meva tia és així. He vist la seva família junta dos cops, i fa tant temps que no recordo ni les seves cares. Sé que la tia és aquí per les aparences.

14:46 6-3-17

Aquella última vegada m'ha quedat gravada a foc. Ens varem cridar, intentant fer-nos mal l'un a l'altre. Mentre les paraules sortien de la meva boca era conscient que volia fer-li mal amb elles. Però no bastava, i volia fer-me mal a mi mateix també. Jo volia fer-

nos mal. I ho vaig aconseguir. I sóc egoista.

12:31 7-3-17

No suportó sentir a la meua mare plorar. Veure la seva germana fa que recordi coses del passat. Es va quedar embarassada als vint anys, vaig ser un accident, em va criar tota sola. De petit, quasi no teníem diners suficients per menjar, no em carregaven de joguines per Nadal. Això últim mai em va importar.

M'ha demanat perdó per tantes coses... Però jo no he pogut fer res més que quedar-me escoltant com plorava, els dos amb els ulls tancats i el cor desfet.

18:23 8-3-17

Ahir al capvespre em va venir a visitar la família que viu al costat de casa, uns més que han vingut per quedar bé. No estaven còmodes. Tal vegada ho saben. Tal vegada saben que el seu fill, que té dos anys més que jo, em va fer *bullying* a l'escola i a l'institut. Ara en tenc vint, i és trist que encara em faci mal pensar-hi, són coses que et marquen de per vida.

No, mare, no era jo qui es ficava dins baralles. Eren les baralles les que em cercaven, i em trobaven sempre.

14:30 10-3-17

Aquest matí he estat tot sol, i el silenci em fa mal. És quan més conscient sóc de que no tenc a ningú, i ho detesto. No puc deixar de donar voltes al motiu pel qual sóc aquí, al què va passar. Tot és culpa meua.

M'estimaria més estar acompanyat, encara que fos pel meu amic, qui poques vegades fa l'intent de xerrar-me. Almenys omple el buit del silenci amb la seva presència.

Sincerament, el que més mal em fa és no saber si em sent més sol ara o quan estava despert, viu.

12:53 13-3-17

—I per què et va haver d'ocórrer a tu? —demana la mare en veu molt baixa, xerrant més

per ella que per a mi—. Què va passar? Diuen que segurament et vas despistar mentre conduïes. T'he vist al volant, i mai et despistes. De fet, mai he vist ningú tant atent a la carretera, que vagi amb tanta cura.

Desitjaria que no fossis aquí, mare.

23:42 15-3-17

Na Blanca era de les poques que no em mirava amb fàstic. Ara fa un any que no la veig, però la seva imatge ve al meu cap amb tanta claror i nitidesa que sembla que la vaig veure ahir. Tenia el cabell castany, quasi d'un color caramel, i gairebé li arribava per la cintura. No era molt alta, i poques vegades et mirava als ulls. Els tenia d'un color blau que cridava molt l'atenció.

Quan la mare i jo vam passar per la pitjor part de la nostra situació econòmica, jo tenia uns setze o disset anys. Com que no teníem molts diners, la majoria de vegades vestia amb roba de segona mà sense cap estil, o així la descrivien els altres al·lots; el meu material escolar també era reutilitzat. Què sabien els demés. No patia fred, i això era tot el que m'importava. Per aquests "motius" es ficaven amb mi, era la seva excusa, i si no es ficaven amb mi em miraven amb fàstic. Però na Blanca mai ho va fer.

23:46 25-3-17

Pens amb la meua vida, buida, i m'agafa fàstic. Em faig fàstic, tot em fa fàstic. No sé si estic millor aquí dormit o despert, viu. No crec fer-li falta, al món.

18:35 7-4-17

Avui la meua mare ha tornat a explotar; no ha aturat de preguntar-me amb què em vaig despistar per tenir l'accident, una altra vegada. Sap que no li puc contestar, però està desesperada. També sap que hi ha alguna cosa més darrere l'accident, per això insisteix. Tenc por.

Aquesta experiència m'ha ensenyat que l'única persona a qui de debò li importo és a ella. Per què, si sóc la persona més horrible que existeix?

12:43 10-4-17

El meu pare ens va abandonar quan jo tenia uns cinc anys, i el veia molt de tant en tant, tal vegada dos cops a l'any. Tenia una altra família, estava massa ocupat per veure'm. Fa una setmana em va dir que volia recuperar el contacte. Sí, ara que ja no havia de preocupar-se de mantenir-me, de suportar un nen petit. On era quan de debò el necessitàvem?

20:58 15-4-17

No puc més. No puc viure així.

No em vaig despistar amb res. La meua intenció no era tornar a obrir els ulls. Sóc egoista. Anava per la carretera, i vaig girar cap a l'altra direcció, la que jo sabia que no tocava. Jo vaig voler, jo vaig girar. Sóc egoista. Vaig escollir pels dos.

23:58 15-4-17

Ho he decidit. Jo almenys podré escollir, el meu pare no. Vaig escollir per ell, i no és just.

La persona que més m'estima, i a qui faré més mal. Em sap greu, mare, però no vull tornar a obrir els ulls, no m'ho mereixo. Aquests dos mesos els he tingut oberts, però ara sí que els tancaré, per sempre.

Em sap greu.

Pare, ens veiem d'aquí una estona, esper que em puguis perdonar.

Al monitor de la màquina de l'hospital, la que estava connectada al pacient de l'habitació 154, aparegué una línia recta. Una línia recta que va deixar enrere les contínues ones dels passats dos mesos, que pujaven i baixaven, serpentejant plenes de vida.